

Mezarlık Hikayeleri 3

Hamdi Ekmen

Ara İstasyon

Mezarlık Hikayeleri – 3

Ara İstasyon

Yazan

Hamdi EKMEN

Tamamen ücretsizdir, kaynak gösterilerek çoğaltılabilir, ticari bir amaç dışında basılı kopyaları oluşturulabilir. Diğer tüm telif hakları yazara aittir.

www.hekmen.com

*Bu üçüncü hikayemi henüz 29 yaşındayken talihsiz bir şekilde öldürülen
Bekir KARAKAŞ 'ın anısına armağan ediyorum.*

Okuyarak ve paylaşarak desteğini hissettirenlere sonsuz teşekkürlerimle...

Çok uzaklardan duyulan tren sesi onu kendine getirmeye yetti. Gece nöbetleri onun için hep zor olmuştu ve eski memurların tabiriyle henüz "çömez" olduğundan bu nöbetler hep ona denk gelmekteydi. Onlar da başkalarının çömeziydi bir zamanlar. Bu zincir nefret ve intikam duyguları ile sabitlenmiş halkalar gibi uzayıp gidiyordu. Memur, orta yaşlarında, hala hayatının kadını arayan ve yalnız yaşayan biriydi. Yalnızlığının acısını biraz olsun azaltmak için upuzun beyaz tüyleri olan küçük bir süs köpeği almıştı. İşe birlikte geliyorlar, eve birlikte dönüyorlar ve kısacası günün her saati hiç ayrılmıyorlardı. Artık onunla bir insan gibi sohbet etmeye başlamıştı, her türlü sıkıntısını ve derdini ona anlatıyordu. O anlatırken köpek ise kaşlarını kaldırıp, sanki kaygılı bir şekilde onu dinliyormuş gibi görünüyordu. İkilinin arasındaki dostluk iyice pekişmiş ve bu sayede adam yalnızlığını unutmuştu.

O gece, trenin sesi ile uyanmadan önceki kısa şekerleme esnasında bir rüya gördü. Bembeyaz papatyalar ile dolu tarlada, sislerin arasındaki bir silüetin peşinden koşuyordu ve köpeği önden giderek ona yol gösteriyordu. Takip ettiğinin kim olduğunu şu an hatırlayamasa da onu heyecanlandıran birisi olduğundan emindi. Bir müddet koşuktan sonra takatsiz kalınca kendini büyük beyaz yaprakları olan papatyaların içine bıraktı. Köpeğine seslendi, fakat cevap alamadı. Tedirgin olup kalkmaya çalıştığı sırada ise uzandığı sert toprak birden bataklığa dönüştü ve onu içine çekmeye başladı. Bağırarak sesini duyurmaya çalışsa da etrafta kimseler yoktu. İyice çamura gömülüp kaybolduktan sonra, papatyalar toprağın üzerinde usulca hareket ederek bir mezar görüntüsü verdiler. Nasıl olduysa gömüldüğü yeri şimdi yüksekte görüyordu, gökyüzüne doğru uzaklaşırken kendi mezarını seyrediyordu. İşte tam o esnada aniden ve terlemiş bir şekilde uyandı. Alelacele belindeki feneri çıkardı. Daha önceleri ani elektrik kesintilerinde tüm yolcularla birlikte karanlıkta kalmışlardı. Panik ortamını gidermek ve en azından ne yaptığını hemen görebilmek için fener gerekiyordu, o yüzden hep yanında taşırdı. Treni karşılamak için yolcu peronuna çıktı, orada olduğunu belli etmek için feneri üç kez yakıp söndürdü ve beklemeye başladı. Uzaktan yaklaşan trenin TCDD 'ye ait çok eski model bir buharlı lokomotif olduğunu farkettiler ve şaşkınlığını gizleyemedi. Gelen trenden daha eski olan duvardaki sarkaçlı saate baktı ve akreple yelkovanın üst üste olduklarını gördü. Bu saatte bir tren seferi beklenmiyordu. İşin daha da garibi, buharlı tren seferlerinin yirmi yıl önce sona ermiş olmasıydı. Geride kalan lokomotiflerin ise eli yüzü düzgün olanları müzelerle kaldırılmış, diğerleri sökülüp metal olarak ekonomiye kazandırılmıştı. Belki de makus talihini öğrenince ellerinden kaçan bir asiydi bu, kendi ölümünden kaçmayı başarmıştı. Onu kullanan kişi de en az onun kadar yaşlı ve aksi biri olmalı diye düşündü. Bu düşünceleri devam ederken tren iyice yaklaşmıştı ve yavaşlamaya başladı. Fren kullanıldığında çıkan o iç gıcıklayıcı metal sesi adamın içini parçalıyordu. Tren iyice durunca lokomotifin ağır demir kapısı büyük bir gürültüyle açıldı, üzerinde siyah iş tulumu, arkadan toplanmış esmer saçları ve yüzünün yarısı kömür lekesi olmuş bir kadın indi. Kafasındaki makinist şapkası ile erkek gibi duruyor olsa da, yuvarlak vücut hatları onun kadınlığını yansıtıyordu. Hemen peşinden de siyah parlak tüyleri olan küçük bir süs köpeği iniverdi. Memur gördüklerinin hayal olup olmadığından emin olmak için gözlerini bir kaç kez ovuşturdu. Hala aynı kadının ve köpeğinin loş ışıkta kendisine doğru yürüdüğünü görüyordu.

Kadın tek kelime bile etmeden adamın yanına kadar geldi. Simsiyah köpeği de bir gölge gibi onu takip ediyordu. Hayvanlar hemen koklaşarak anlaşmaya başladılar. Sessizliği bozan "Hoş geldiniz" cümlesi istemsiz bir şekilde adamın ağzından çıkıverdi. Kadın ise tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdi ve "Doğu Ekspresi seferi, tam

zamanında geldik, yolcum yok, mola vermek istiyorum. Nerede kalabilirim?" diye sordu. Memur yine istem dışı olarak "Devletin misafirhanesi var, isterseniz geceyi orada geçirebilirsiniz" dedi. Kadın ağırbaşlı bir tavırla ve gülümseyerek karşılık verdi. "O halde yolu gösterin" diyerek adamın hareketini bekledi. Memur korkutucu derecede heyecanlı bir tavırla "Beni takip edin" dedi ve yola koyuldu. İstasyondan çıktuktan sonra yaklaşık yüz metre yürüdüler ve misafirhanenin önüne geldiler. İki köpek de onlarla birlikteydi. En sonunda tek katlı ve bir kaç küçük odadan oluşan betonarme bir binanın önüne geldiler. Adam anahtarıyla kapıyı ve sonra tüm ışıkları açarak içeriye kolaçan etti. Kadın adeta bir hayalet gibi odaya süzülerek girdikten sonra üzerindeki siyah tulumu çıkarmaya başladı. Adamın kalbi bir kuş gibi çırpınmaya başlamıştı, hayatında ilk defa bir kadın ile aynı odada kalmıştı ve o kadın da ilk fırsatta soyunuyordu.

Adam şaşkınlığını yendikten sonra kapıya doğru yönelerek odadan sessizce çıkmak istedi. Fakat kadın onun bu hareketini görünce banyoya girip içeriden yankılı bir sesle "Karnım çok aç ve yorgunum, bir duş aldıktan sonra birlikte bir şeyler yiyebilir miyiz?" diye sordu. Adam biraz durakladıktan sonra belli belirsiz bir tonda "Tamam, akşam yemeğimi paylaşırım sizinle.." diye cevap verdi. Kadının vereceği cevabı beklerken duyabildiği tek şey duş musluğundan hızlıca akan suyun şırıltısı oldu. Kapıyı çekip çıktıktan sonra köpeğini de alıp istasyondaki masasına geçti. Elindeki eski gazete kağıtlarını sererek kurduğu sofrasında yuvarlak dilimlenmiş domates, yeşil biber, peynir, zeytin ve çay vardı. Akşam vardiya başlangıcında sıkı yemek yediği için geceyi de sahur yapar gibi kahvaltı ile geçiştiriyordu. Bu saatte misafirine özel olarak sipariş verebileceği bir yer yoktu, vardiyayı bırakıp eve de gidemezdi. Hem misafir umduğunu değil bulduğunu yedi.

Bu düşünceler kafasında dolanırken, ıslak esmer saçları, beyaz uzun elbisesi ile hayatının en güzel misafiri köşeden çıkıp geliverdi. Adamın yaşadığı kalp çarpıntılarında bir yenisi daha eklenmişti. Fakat gecenin mükemmel geçmesi için hiç bir hazırlığı yoktu. Tıpkı doğal bir afete yakalanır gibi her şey birdenbire ve kontrol dışı gelişmişti. İlk defa bir kadının karşısına olduğu gibi çıkmış ve kendisi gibi davranmıştı. Kadın sofraya baktığında çokmutlu görünüyordu, "Çay da var mı?" diye sordu. Adam da mutlu bir gülümseme ile "Tabi her zaman çay olur bizde.." diye yine ucu açık bir cevap verdi. İkisi de birbirinin tam zıttı bir karaktere sahiplerdi, zaten doğada zıt kutuplar birbirini çeker, benzer kutuplar birbirini iterdi. Sıcaksu ile ince belli bardaklar çalkalandıktan sonra önce dem, sonra su koyularak mükemmel çaykarışımı hazırlandı ve içilmeye başlandı. Bir yandan kahvaltılıklardan atıştırılıyor, bir yandan da ikili göz göze geliyor ama hiçbir şey konuşmuyorlardı. Köpekler de aynı şekilde birbirleri ile arada koklaşıyor, arada koşturuyor ve tekrar geri gelip sahiplerinin durumunu kontrol ediyorlardı.

Sessizliği ilk bozan kadın oldu ve "Ne zamandır burada çalışıyorsun?" diye sordu. Adam ise "Kendimi bildim bileli.. Okulu bitirir bitirmez babam beni buraya aldı, bir kaç yıl sonra kendisi emekli oldu, şimdilerde memlekette bağ bahçe ile uğraşiyor" dedi. "Uzak mı memleket?" sorusunu duyan adam gözlerini uzaklara dikip bir süre öylece kaldı ve "Çok uzak değil.. Eskiden trenle gidilmiş fakat sonra elektrik hattı çekilmediği için gidilemiyor." cevabını verdi. Kadın "Yazık olmuş, trenle aileni görmeye gidemeyeceğiz desene" derken yüzünde acı ile karışık bir gülümseme belirdi ve kayboldu. Adamın gözleri hala uzaklardayken ailesini ne zamandır görmediğini hatırladı. İçinde onlara karşı beslediği özlemi hiç bir zaman dışarı vurmamıştı ama kadın sanki hissetmiş gibi konuyu onlara getirmişti. Şimdi memlekete gitmeye

niyetlense, ilk izin gününde şehir merkezine inip otobüs bileti alması ve rahatsız koltuklarda saatlerce yolculuk etmesi gerekiyordu. Karayolu hiçbir zaman trenden daha güvenli ve zevkli olmamıştı. Babasından kalma bir miras mıdır bilinmez ama küçüklüğünden beri trenleri ve tren yolculuğunu çok severdi. İlk seyahati Doğu Ekspresi 'nde çalışan buharlı bir tren ile olmuştu, hayal meyal hatırlıyordu ama lokomotifinin kadının kullandığına benziyordu. Beyni ona oyun oynayarak hatırlamadığı kısımları yeni gördükleri ile tamamlıyor da olabiliirdi.

"Başka makinistler, makinacılar, kazancılar yok mu? Zor değil mi tek başınıza bunu kullanmak?" diye mantıklı bir soru sordu adam.. Çayı içtikçe uykusu ve zihni açılıyordu. Kadın yine gayet sakin bir tavırla "Tek lokomotifim var, küçük emanetleri teslim almak için Anadolu 'ya çıktım. Peşimde vagon olmadığı için kimseye ihtiyacım da yok." diyerek açıklamaya çalıştı. Ama bu cevaplar adamın kafasındaki soru işaretlerini daha da çoğaltmıştı. Gerçi buhar kazanınının haznesi tek kişinin besleyebileceği kadar küçüktü ve belli aralıklarla kömür atılırsa ülkeyi baştan başa dolaşabilecek kapasitedeydi. Kömür içten içe yanarak kazandaki suyu ısıtırken, çıkan buharın basıncı ile hareket eden pistonlar tekerlere itme gücü sağlıyordu. Makinist ise lokomotifin ön kısmında kendine ayrılan bölgeden gittiği yönü kolaçan ediyor ve yavaşlaması gereken yerlerde el frenini kullanıyordu. İnsanlar tek başına ne çok işin üstesinden gelebiliyor diye düşündü. Makinistler yalnızdı, pilotlar yalnız, gemi kaptanları yalnız... Yardımcıları olsa bile büyük kararları tek başlarına vermek zorundalar ve bütün sorumluluklar tek bir kişideydi. Hayatta yaşayabilmek bile büyük bir sorumluluk diye düşündü.

"Gündüzleri yolculuk yapıyor, geceleri teslimat noktalarına ulaşıyorum ve alacağımı aldıktan sonra tekrar yoluma devam ediyorum" diye ekledi kadın. Bu durumda akla gelen ilk soru "Bu istasyonda da alacağınız için mi durdunuz?" oldu ve adam da bunu sordu. Kadın bu sefer gayet ilgili bir şekilde adamın gözlerinin içine baktı ve "Evet" dedikten sonra çayından bir yudum daha aldı. Bardağın dibini görünce "Bir bardak daha alabilirim" diyerek elindeki boş bardağı çaydanlığın yanına kondurdu. Adam sakin bir şekilde sol eline demliği, sağ eline çaydanlığı alarak aynı sırayla kadının çayını doldurdu. Kadının da kendisi gibi şeker kullanmadığını yeni farketmişti. Keyifli bir sohbetin yanında içilen demli ve şekersiz çay gibisi yoktu. Şekeri neyin içine koyarsanız koyun tadını bozuyordu, zaten kendisi uzak durulması gereken üç beyazdan da birisi oluyordu.

Kısa bir sessizlikten sonra üçüncü bardak çaylar dolduruldu ve adam kısa hikayesini anlatmaya çalıştı. "Çocukluğumu bir çok farklı yerde geçirdim. Bir şehirden diğer şehire sürekli okul değiştirerek okudum. Çeşit çeşit insan tanıdım ama hepsindeki tek ortak özellik misafirperverlik ve merhamet duygusuydu. Anadolu insanı zamanında çok acılar çekmiş." dedikten sonra sanki onay bekler gibi durakladı. Kadından bir ses gelmeyince devam etti. "Okulum biter bitmez burada işe başladım, on yıldan fazladır memurum henüz sürülmedim. Küçük yerlerin derdi de küçük olur, bu ara istasyonu kimse istemez. Sessiz sakin, kimseler gelip durmaz, çoğu tren transit geçer, alacak yolcusu olmaz, inecek yolcusu da olmaz." Kadın bunları dinlerken adama acır gözlerle bakıyordu. Adam kendini olduğu gibi anlatıyor, farklı olmaya çalışmıyordu. Kendisi de anlatırken farketmişti ki, hayatı tıpkı bir ara istasyon gibi heyecansız, mutsuz ve bomboştu. Zaten insanların hayatları da yaşadıkları şehir gibi olurdu. Tıpkı İstanbul gibi kalabalık ve hareketli, İzmir gibi genç ve dinamik yada Ankara gibi soğuk ve sessiz olabiliirdi.

Yaşadığımız şehri seçtiğimiz anda yaşayacağımız hayatları da seçmiş oluyorduk. Ama ister hızlı ister yavaş yaşayalım o hayat sonunda bitiyordu.

Kadın son bardağını yudumladıktan sonra gülümseyerek adama şu soruyu sordu "Madem bu kadar şikayetçisin bu hayattan, gel götürüyüm seni?" Adam başını kaldırıp kadına kaçamak bir bakış attı ve gözlerini tekrar önüne çevirdi. Aslında içinde yıllardır biriktirdiği heyecanların tümü şu an kelebek olup midesinden ağzına doğru hareket ediyordu. Sanki o kadına değil de buralardan gitmeye aşıktı, seyahate aşıktı, gezmeye aşıktı. Birdenbire hiç düşünmeden her şeyi ve herkesi arkasında bırakıp gitmeyekarar veriyor, aynı hızda da bu kararından vazgeçiyordu. Ancak bu sefer bir suç ortağı, onun kararından vazgeçmesini önleyecek bir dostu ve bir yol arkadaşı vardı. Hem köpekleri de çok iyi anlaşıyordu. Üniformasını, mesleğini, kariyerini, birikimlerini, kısacası her şeyini ardında bırakıp bu nostaljik trenle yolculuk yapmaya karar verdi. "Gelirim ama size yük olmayayım?" dedi. Kadın ise "Benim işim yük taşımak, gönlünü ferah tut" diyerek tekrardan gülümsedi. O tatlı gülümseyişi gören adam onunla ölüme kadar gidebileceğini düşündü. "O halde müsaadenizle ben eşyalarımı toplayıp hazırlanayım." diyerek masadan kalktı ve hızlıca evine gitti. Ailesine iletmek üzere yazdığı vasiyet mektubunu çıkarıp komidinin üzerine koydu, kapalı zarfın üzerine "Buralardayım, yine buluşacağız" diye kısa bir not yazdı ve hiç bir eşya almadan evden çıktı. Gideceğim yerde lazım olursa yenilerini alırım diye düşünüyordu. Artık yeni bir dünyaya adım atıyordu.

Kadının yanına geri döndüğünde onu masada bulamadı. Odadan çıkıp buharlı trene doğru yaklaştığında karanlıkta zor seçilen kara kömür dumanları bacadan yükseliyordu. Kadın kazanı çoktan yakmış ve yolculuğun hazırlıklarına başlamıştı. Adam köpeğine seslendi ve lokomotiften havlama seslerinin geldiğini duyunca oraya doğru yürümeye başladı. Makine dairesinin kapısını açtığı anda iki köpeğin yüzleri kendine dönük bir şekilde yere çöktüklerini gördü. Kadın ise yine aynı siyah iş tulumunu giymiş buhar basıncını gözlüyordu. Adamın girdiğini görünce ona doğru dönüp gülümsedi ve "Hoş geldin, gitmeye hazırız" dedi. Adam da hafif bir gülümsemeyle birlikte yardımcı makinistler için hazırlanan çift katlı ranzalardan alttakine oturdu. Kazan artık hazır ve kadının çektiği büyük demir kolun hareketinden sonra yavaş yavaş gücünü pistonlara iletmeye başlamıştı. Her piston döngüsünde bir miktar buharın gökyüzüne salınması ile çıkan sesler giderek hızlanıyordu. Bu sesle beraber tren de giderek hızlanmaya başlamıştı. Adam hemen arkasındaki cama uzanarak uzaklaştıkları istasyona baktı. Hayatındaki bu ara istasyondan da böylece kurtulmuş, yeni bir hayata yol almaya başlamıştı. Kadın ise gözünü önündeki raylardan ayırmıyordu.

Kazan giderek daha yüksek basınçlara ulaşmış ve tren de hızını giderek arttırmıştı. Adam bu işte bir gariplik olduğunu sezmiş ve kadının yanına gelerek ön camdan dışarıyı izlemeye başlamıştı. Trenin önündeki ışık çok yüksek parlaklıkta olmasa bile yaklaştıkları tüneli gösterebiliyordu. Büyük bir hızla tünele girdiler ve her taraf zifiri karanlık oluverdi. Köpeklerin ağlar gibi çıkardıkları inilti eşliğinde karanlıkta bir kaç dakika ilerledikten sonra tünelin ucunda bembeyaz ve parlak bir ışık gördüler. Kadın adamın elini sımsıkı tutarak ona döndü ve "Korkma.. Yeni hayatına yaklaştın." dedi. Adam ise biraz korku ve biraz da yaklaşan parlaklığın etkisi ile kalbinin sıkıştığını hissetti, boşta kalan sağ eliyle sıkışan sol göğsünü tutuyordu.

Sonunda lokomotif büyük bir hızla beyaz ışığın içine girdi.

Bir anda her yer bembeyaz olmuştu, lokomotif kaybolmuş ve buhar pistonlarının sesi gitmişti. Siyah tulumlu kadın şimdi üzerinde uzun beyaz bir elbise ile adamın yanında dikiliyor ve tatlı tatlı ona bakıyordu. Yanındaki süs köpeğinin tüyleri de sanki yıkanmış gibi bembeyaz ve canlı bir şekilde parlıyordu. Adamın köpeği de hemen yanında ve aynı canlılıkta ona bakıyordu.

"Yeni hayatına hoş geldin." dedi kadın gülümseyerek. Adamın elini tutup beyaz boşluğun içinde sanki yolu görüyormuş gibi yürümeye başladı. Köpekleri de onları takip etmeye başladılar.

-

Ertesi sabah nöbeti devralmaya gelen istasyon memuru odadaki kahvaltılık sofrasını toplanmamış vaziyette buldu. Bu görüntü onu biraz sinirlendirmişti. Fakat masanın altında hareketsiz yatan mesai arkadaşını görünce dehşete kapıldı. Yerde yatan adam sağ eliyle sol göğsünü tutmuş, sol eli ise hemen başucunda hareketsiz yatan köpeğinin üzerinde duruyordu. İlk şoku atlamanın memur hemen şah damarına baktı, bir hareket hissedemedi. Peşinden adamı sırtüstü çevirip kafasını kalbine dayadı ve yine bir ses duyamadı. Adamın öldüğüne emin olmuştu, muhtemelen hareketsiz duran köpeği de onunla aynı kaderi paylaşmıştı.

Komidinin üzerindeki vasiyet mektubunu okuyan ailesi, isteği üzerine adamı ve köpeğini istasyonun hemen arkasındaki boş araziye gömdüler. Mezarın etrafını güzelce çevirip etrafına da bir kaç küçük ağaç diktiler.

Ara istasyon bir süre sonra kaldırıldı, binası yıkılıp tarlaya dönüştürüldü.

Ama adamın ve köpeğinin mezarı, tarlaların arasında ölümü hatırlatan bir sembol gibi sonsuza dek kalacaktı.

Bu e-kitap ticari bir amaç olmadan ücretsiz olarak paylaşılabilir ve çoğaltılabilir.

Tüm hikaye 5486 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu ile Türkiye 'de koruma altına alınmıştır.

Soru, istek ve eleştirileriniz için yazarın web sitesine girebilirsiniz.

Web: www.hekmen.com E-posta: i@hekmen.com

Copyright 2013 (c) Hamdi EKMEK